

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

(6) [מַשְׁדִּירִין סֵפֶר]
 (7) כִּסִּיָּה: (ג) נִסְתָּר,
 (4) אֲמוּנָה, (5) אֲמוּנָה, (6) אֲמוּנָה,
 (7) אֲמוּנָה: (8) אֲמוּנָה:
 (9) אֲמוּנָה: (10) אֲמוּנָה:
 (11) אֲמוּנָה: (12) אֲמוּנָה:
 (13) אֲמוּנָה: (14) אֲמוּנָה:
 (15) אֲמוּנָה: (16) אֲמוּנָה:
 (17) אֲמוּנָה: (18) אֲמוּנָה:
 (19) אֲמוּנָה: (20) אֲמוּנָה:
 (21) אֲמוּנָה: (22) אֲמוּנָה:
 (23) אֲמוּנָה: (24) אֲמוּנָה:
 (25) אֲמוּנָה: (26) אֲמוּנָה:
 (27) אֲמוּנָה: (28) אֲמוּנָה:
 (29) אֲמוּנָה: (30) אֲמוּנָה:
 (31) אֲמוּנָה: (32) אֲמוּנָה:
 (33) אֲמוּנָה: (34) אֲמוּנָה:
 (35) אֲמוּנָה: (36) אֲמוּנָה:
 (37) אֲמוּנָה: (38) אֲמוּנָה:
 (39) אֲמוּנָה: (40) אֲמוּנָה:
 (41) אֲמוּנָה: (42) אֲמוּנָה:
 (43) אֲמוּנָה: (44) אֲמוּנָה:
 (45) אֲמוּנָה: (46) אֲמוּנָה:
 (47) אֲמוּנָה: (48) אֲמוּנָה:
 (49) אֲמוּנָה: (50) אֲמוּנָה:
 (51) אֲמוּנָה: (52) אֲמוּנָה:
 (53) אֲמוּנָה: (54) אֲמוּנָה:
 (55) אֲמוּנָה: (56) אֲמוּנָה:
 (57) אֲמוּנָה: (58) אֲמוּנָה:
 (59) אֲמוּנָה: (60) אֲמוּנָה:
 (61) אֲמוּנָה: (62) אֲמוּנָה:
 (63) אֲמוּנָה: (64) אֲמוּנָה:
 (65) אֲמוּנָה: (66) אֲמוּנָה:
 (67) אֲמוּנָה: (68) אֲמוּנָה:
 (69) אֲמוּנָה: (70) אֲמוּנָה:
 (71) אֲמוּנָה: (72) אֲמוּנָה:
 (73) אֲמוּנָה: (74) אֲמוּנָה:
 (75) אֲמוּנָה: (76) אֲמוּנָה:
 (77) אֲמוּנָה: (78) אֲמוּנָה:
 (79) אֲמוּנָה: (80) אֲמוּנָה:
 (81) אֲמוּנָה: (82) אֲמוּנָה:
 (83) אֲמוּנָה: (84) אֲמוּנָה:
 (85) אֲמוּנָה: (86) אֲמוּנָה:
 (87) אֲמוּנָה: (88) אֲמוּנָה:
 (89) אֲמוּנָה: (90) אֲמוּנָה:
 (91) אֲמוּנָה: (92) אֲמוּנָה:
 (93) אֲמוּנָה: (94) אֲמוּנָה:
 (95) אֲמוּנָה: (96) אֲמוּנָה:
 (97) אֲמוּנָה: (98) אֲמוּנָה:
 (99) אֲמוּנָה: (100) אֲמוּנָה:

1. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן ל' מן העבדים מן הבקר מן העזן תקריבו את ראש אב וקרבן.
2. דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש מבית ישראל ומן הגר אשר אשד יקריבו לכל נדריהם ולכל נדבותם אשר יקריבו ל' לעולה ויקרא כב יח
3. ויצמדו בכל פעור ויאכלו זבחי מותם: תהלים קו כח

(א) יום' ד"ה מקרוב וס' של אוכלין מטמא באהל טומאתה לאו:

רנשבורג
אן תר"ה אכל וכו' וז"ל
זהו כתיב. נ"ב עין שו"ת
מהר"ט חלק ח"מ פ"ר
קצ"ה:

מכם ולא כולכם. אדם
כי יקריב מכם קרבן,
ונגזי נדר ונדבה כתיב,
דהא כי יקריב משמע

מִיָּנִין בְּאֻמוֹת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים. לְמוֹרָאִין
תּוֹרַת מִן עַל מִן עוֹבֵד כּוֹכָבִים:
עוֹבֵד כּוֹכָבִים. מַעֲבֵי־אֵל כִּשׁ אֲדוֹק
יִדְּמֵם מַחֲמֹמֵי וְהָאֲמֵרָה וְהָאֲמֵרָה
בְּנֵה־אֵל לְמוֹרִידִין. בְּנֵה־אֵל דְּאֵמֵרִין
אֲחֵין עַמֻּדִין (פ"א דף ט"ו) הַמֵּיטֵם
מִיָּנִין אֲחֵין לְבֹר מִן אֲבֵל הָעוֹבֵדִים
כּוֹכָבִים וְהָעוֹבֵדִים בְּכֵה דְּאֵל אֲחֵין
יִשְׂרָאֵל לֹא מַעֲלִין וְלֹא מוֹרִידִין. לְקַבֵּל
מִן קִרְבָּן. לְמַקְבְּלִין קִרְבָּן מִיָּנִין
וְהָאֲמֵרָה אֲחֵין לְמוֹצֵחַ אֲבֵל יִשְׂרָאֵל
לֹא דְקָמֵי יִסָּף דִּקְרַן מַתִּיחָא מִן
מִן הַמּוֹמֵר לְנֶסֶךְ אֵת הֵיין וְאֵת מִן
אֲחֵין מוֹמֵר לְשֹׂאֵר מֵוֹת וְהִבֵּי אֲחֵין
שִׁין מַקְבְּלִין הַמּוֹמֵר כִּתְרָאֵנָה לְעֵיל
בְּיִסְרֵיהּ (דף ט"ז) כֹּכֵם מַתִּיחָא.

לימור גשר של ים הוא שומט ולא ללמד כליש דלל ילמור הוואלן מקבל
אח הדס לוורקי לעברתה כובסיס הווא לללל פל"ה חסד הגג שומטין
הוואין חושטין לשמא יאמרו לללל השמיס עלה לשחוט או אס מקבל ככלי
הכל יודעין שאי אפשר לו לטנף את ביהגג ואין כאן חשד ובספינה נמי
הכל יודעיס דיון ובספינה הווא על כרחו הווא שומט ללמן הים שאי אפשר
לו לטנף את הספינה: א"ר. הא דקמי שומטין בלילה לבתחלה בשאזוקה
כנגדו ומתמיטין בלא אבוקה: מתמיטין חנא לילה וסומא כחדי הדדי:
מתמיטין

בניו ממזרין ות"ק כ"ה
מר שחיתת עובד כוכב
מין הוא אמר רב נח
אין מינין באומות עוב
דאיבא אימא אין רוב
סבר לה כי הא דא
א"ר יוחנן וברית שיר

לגמרי למת אפילו לענין טומאה וכן משמע דרבי יהודה בן בחירא לא נקט אלא טומאה וגבי כשר היאך דמוק לה כר' יהודה בן בחירא משום דקמיין מפני שהוא כוכיו ממיס דלא הוה לר' זכריה למיני אין תנא אסור אלא מימור לשון משמע דמטא בזהל התם ומיורא אין אלא מימורא מלשון וזני ממיס אי אפשר לדקדק מדדיק קמא כ"ב"ב ודף (מ.) גבי השוחט לשם הריס שחיטתו פסולה אין וזני ממיס אלא ורמיהו השוחט לשם הריס כו' הרי אלו וזני ממיס ומאי קושיא דלמא בזהל דרבי יהודה בן בחירא ומתמינן דכתיב אלא ודאי אין דאסור בזהל משום תקרובת שייך למיני וזני ממיס אף על גב דבעלמא נאמריה מדרבנן איכא כדלמרינן בפרק רבי ישמעאל (ע"ב) יהודה היא טומאת אהל דאורייתא והא דתנן בפרק כל הכלמא (י) ודאי אפשר ליעבד תקרובת ומני רבי יהודה בן בחירא היא וקמ' דאורייתא התם לר' זכריה תקרובת ודאי אלא משאש בעלמא היא והי' לקמן ע"ה.) הרי אלא תקרובת ענדת כוכבים של אורכלים טומא (ודף ע"ג.) השוחט בשבת בחור לעבודת כוכבים חייב ג' חטאות ובעי' וזאת ליה טומאה מכה תקרובת ענדת כוכבים משמע דאיכא טומא' וזאת אכל קודם או נכנס לתקדש פטור ומשמע דאפילו מירי' (שם ע"ג.) דלרבי האמר מקלקל בחטא פטור מה חיקור וי'ל' התקרובת לאו דאורייתא לפי שהגמרא רואה לדקדק בעור והרעו' ולפירושו ואין להאריך כאן: ב"ן בראש הפסיעה. פירש בקונטרס אע' הפסיעה שומעין להכל ויענין דמין בדפסיעה הוא על כרחך הוא ש' הפסיעה אסור לשחוט למוך הים כדלמרינן לקמן בסוף פרק שני (שם):

צו זה מ"י פ"ה חללות
שחטה הלכה כה סנה
עשין סג טושי"ע י"ד ס"י
יא סעף א'
צ"ה ו מ"י פ"ד שם הלכה
י סנה שם טושי"ע
י"ד סנה א' סעף ט'
צ"ה ו מ"י פ"ה חללות
שחטה הלכה כה סנה
סג שם טושי"ע י"ד ס"י
יא סעף א'

6 כִּי־שָׂא דָרֹךְ וּסְתֵם
מִחֲשֻׁבוֹתָיו: **7** לִטְנֹף
אֶת גִּזְיוֹ וְאֵין כָּאֵן חֲשֹׁה
וּבְרָאשׁ הַסְּפִינָה נָמִי הָכֵל
יִידָעִים דְּכִין דְּבִסְפִינָה
וְנִיב גַּם בְּקֶצֶת סִי דְכִין
דְּבְרָאשׁ הַסְּפִינָה הוּא וְכִי:
8 שׁוּמָא בְּעֵלְמָא מִיָּהָ
מִדְּבֻנָּן אִיכָא: **9** לְדִקְרָק
כְּהַעֲזֹר הָרוּסֵת דְּשׁוּמָת
חֲקֻוּבַת עֲבֻדַת כּוֹכְבִים
לֵאמָר חֲקֻוּבָא:

[illegible]